

## Familia din Nazaret

### Familia din Nazaret

Suntem pur și simplu frapați de numărul atât de mic al familiilor menționate în Noul Testament. Totuși, aceea de care ne vom ocupa acum este unică, din cauză că nu a existat niciodată un Copil asemănător Celui care S-a născut într-un staul din Betleem, nefiind loc pentru El în casa de poposire.

Ne-ar fi plăcut să zăbovim îndelung asupra casei din Nazaret, dar Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, a găsit cu cale să tragă o perdea asupra anilor copilăriei lui Isus. Îl întrezărim doar la vârsta de 12 ani când El spune mamei Sale și lui Iosif: „Oare nu știți că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?” (Luca 2.49). „Lucrurile” Tatălui Său constituiau adevărata ambianță în care El trăia: și totuși, Dom-nul gloriei Se întoarce împreună cu părinții Săi în umila casă din Nazaret unde „le era supus.” Isus a fost crescut în casa dulgherului din Nazaret. Duhul Sfânt folosește același cuvânt grecesc când este vorba de copiii noștri în Efeseni 6.4: „Creșteți-i în disciplina și învățătura Domnului.” Să ne oprim un moment asupra educației acestui Copil fără egal: niciodată neascultător, niciodată iritat, niciodată bosumflat, niciodată grosolan, niciodată încăpățânat, niciodată mincinos. El avea patru frați: Iacob, Iosef, Iuda și Simon și câteva surori (Marcu 6.3). Cum în acest ultim verset El este numit „tâmplarul”, s-ar putea deduce că Isus a lucrat cu tatăl Său în atelierul acestuia. Poate că Iosif deja murise la acea dată, pentru că se vorbește de „fiul Măriei”, fără a se face vreo aluzie la Iosif.

La începutul lucrării Sale în public, frații Dom-nului nu credeau în El. Avem o ilustrație a acestor frați necredincioși în istoria din cartea Genezei care descrie gelozia unor oameni foarte diferiți de Iosif, cel mai tânăr frate al lor. Copilul Isus nu a avut totdeauna parte de o viață ușoară. Mai târziu, fratele Său Iacob, cel mai apropiat ca vârstă, devine unul dintre cei mai fideli slujitori ai Lui. Nu numai Iacob L-a urmat pe Domnul, ci și ceilalți frați ai Lui, pentru că în 1 Corinteni 9.5 sunt numiți „frații Domnului” împreună cu Chifa. Aceasta ne permite să credem că toți membrii familiei din Nazaret au devenit niște fideli ucenici ai Domnului Isus Hristos.

Probabil că epistola lui Iacob a fost scrisă de fratele lui Isus; acesta se prezintă ca „rob al lui Dumnezeu și al Domnului Isus Hristos.” El pune pe același plan pe Dumnezeu cu Domnul Isus Hristos, dovedind prin aceasta credința sa deplină în divinitatea lui Hristos. Îl mărturisește din toată inima ca Domn și se declară robul lui. Un rob era cumpărat cu o sumă de bani, iar Iacob, fratele Domnului, se declară ca atare de la primele cuvinte ale scrisorii sale.

Oare ne este îngăduit să credem că înșiși anii copilăriei Sale l-au influențat pe Iacob spre a fi atras de Acela care era fratele și Domnul lui? Pe baza textului din 1 Petru 3.1 se pare că da. Iată ce se spune aici cu privire la soții necredincioși: „dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea soțiilor lor.” Acest cuvânt „purtare” revine frecvent în epistolele lui Petru. Și Iacob îl folosește (3.13). Oare s-o fi gândit el la purtarea, la felul de a trăi al Aceluia pe care L-a putut urmări în timpul copilăriei, tinereții și maturității Sale? Cum mama lui Isus păstra în inima ei toate cuvintele Sale, de ce nu ar fi făcut-o și Iacob.